

TREMURICI!

Întoarcerea piratului în PAPUCI CU IEPURAȘI

CAPITOLUL UNU

DOUĂ MINUTE.

Numărătoarea inversă începuse. Un minut și cincizeci și nouă de secunde. Un minut și cincizeci și opt de secunde. Panica punea stăpânire pe piratul Tremurici. Timpul se scurgea. A zărit o cutie veche de pizza pe masa din bucătărie.

— Perfect! a zis, ridicând-o ca să o folosească drept scut.

Într-un moment ca acesta, s-a gândit el, orice ar putea să zboare în direcția capului meu.

Un minut și treizeci de secunde.

Sunetul urma să fie extrem de puternic și Tremurici era îngrozit că îi va face urechile bucăți.

Avea deja două urechi și nu avea nevoie de mai multe! A înșfăcat doi bureți moi din chiuvetă și i-a lipit de cap cu scotch, ca să îl protejeze împotriva sunetului.

Un minut.

A deschis dulapul, a scos opt pungi de zahăr și le-a pus una peste alta, formând un zid protector și delicios. S-a ghemuit în spatele baricadei, pregătit pentru ceea ce e mai rău.

Treizeci de secunde.

Ceva lipsea! Tremurici și-a ținut capul cu grijă și a aruncat o privire prin bucătărie. Pe masă, în acvariul său, se afla secundul lui Tremurici, Albee. Albee mesteca fericit micul lui dejun compus din fulgi pentru pești, fără să aibă habar de haosul care urma să se desfășoare.

Zece secunde.

— Te voi salva, prietene! a strigat Tremurici, sărind de după zid și luând-o la fugă de-a lungul bucătăriei — ținea acvariul lui Albee sub braț, protejându-l ca pe o minge de fotbal american.

— Uite că vine! a urlat, plonjând în spatele zidului chiar atunci când s-a auzit primul BUM!

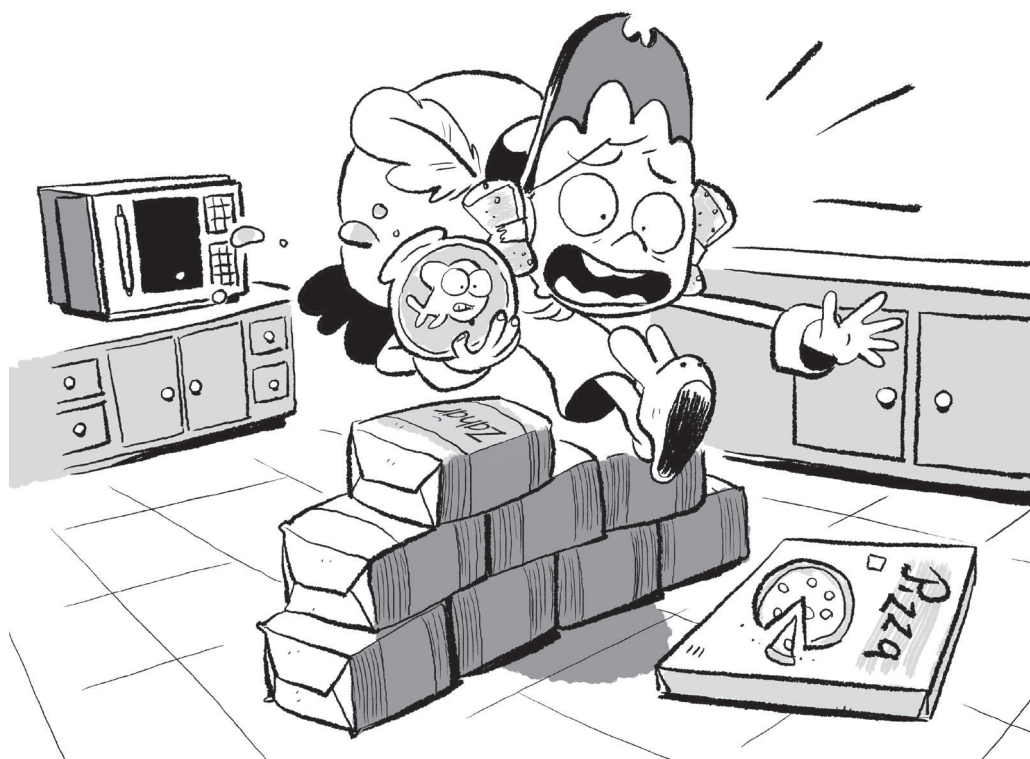
Și-a ținut cutia de pizza deasupra capului și a făcut ceea ce știa să facă cel mai bine:

- AAAHHH! a țipat.

Exploziile erau la putere maximă acum. Tremurici îl ținea strâns pe Albee.

— Vom trece și peste asta, l-a asigurat Tremurici. Și dacă lucrurile ne scapă de sub control, am un plan de rezervă.

Tremurici ținea în mână două pungi pentru gunoi, pe care le puteau folosi ca să se parașuteze prin hublou.

Exploziile erau tot mai dese, iar, după fiecare, lui Tremurici îi scăpa câte un sunet îngrozit. Ceea ce suna cam așa:

POP! **AH!** POP! **AU!**
IUI! POP!

Apoi, chiar când părea că exploziile nu puteau fi mai gălăgioase, Tremurici a auzit sunetul pe care îl așteptase încă de la început, țiuitul dulcii libertăți, care însemna că lupta a luat sfârșit: **ȚÂR!** S-a prăbușit grămadă pe podea, learcă de transpirație, dar ușurat. În sfârșit, micul lui dejun era gata.

Tremurici a scos punga de pop-corn din cuptorul cu microunde și s-a așezat la masă, punându-l pe Albee pe scaunul de lângă el.

— A fost înspăimântător, a declarat Tremurici pe când își arunca niște floricele de porumb în gură. Dar și delicios. Vrei și tu?

— Clar nu. Fulgi pentru pești pe viață! a zis Albee, dar, pentru că era sub apă și pentru că era un pește, s-au văzut doar niște bulbuci.

Tremurici a aruncat o bucățică de pop-corn în acvariul lui Albee și aceasta s-a dus la fundul vasului.

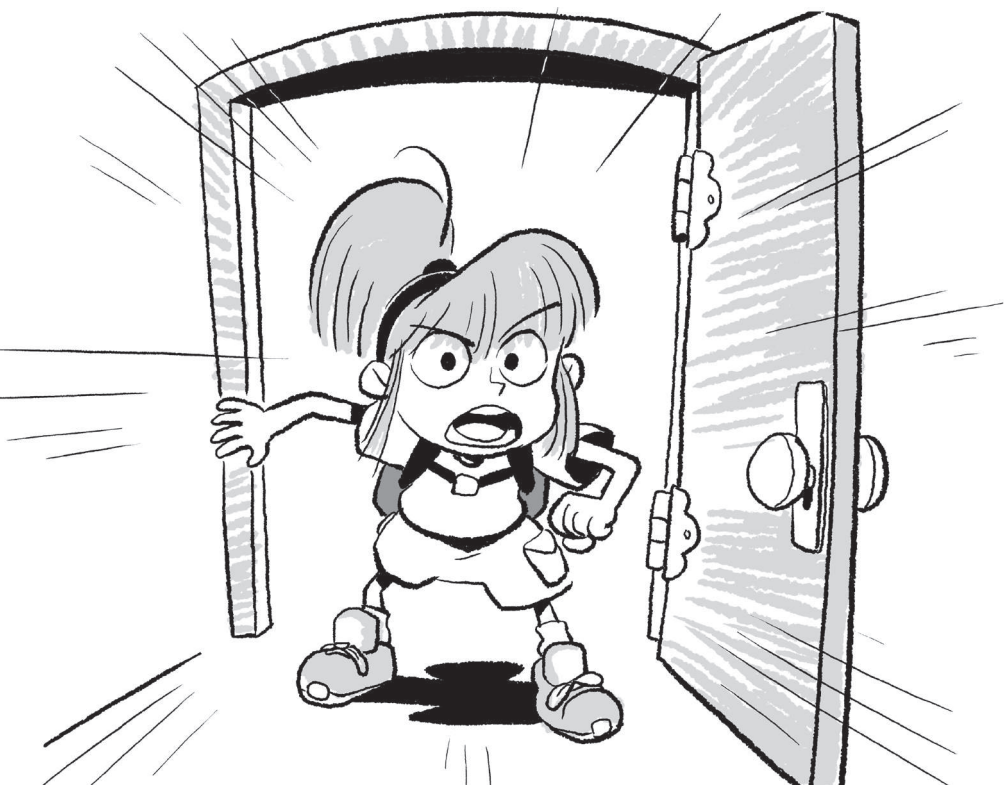
Tremurici a zâmbit. Burta îi era plină de pop-corn. Avea în picioare papucii lui de încredere cu iepurași. Și, cel mai important, s-a întors în siguranță pe Plaja din New Jersey, pe corabia sa credincioasă, *Stăpâna Uscatului*.

Stăpâna Uscatului era o corabie de pirat specială, concepută în totalitate de Tremurici. Avea mai multe plante de floarea-soarelui decât săbii și mai multe jobene decât comori. În loc să fie doldora de tunuri, era plină de conserve de piersici—care, a stabilit el printr-o serie de teste, erau cele mai moi și mai prietenoase fructe. Dar ceea ce făcea ca *Stăpâna Uscatului* să fie cu adevărat specială era faptul că era plasată în siguranță în mijlocul plajei și, dacă Tremurici ar avea un cuvânt de spus în legătură cu asta, aceasta nu ar mai părăsi niciodată uscatul. Vedeți voi, aproape că și-a pierdut corabia în timpul ultimei sale aventuri, care a fost de fapt și prima lui aventură, iar Tremurici spera ca aceasta să rămână singura lui aventură.

zDRANG!

Tremurici a chițait când a auzit pe cineva deschizând ușa din față a corabiei lui printr-o lovitură.

La intrare, cu o privire sălbatică în ochii ei mari și verzi, stătea prietena lui cea mai bună, Margo Tronc-și-Bonc. Ea era prietena cea mai bună a lui Tremurici din trei motive. Unu: l-a ajutat să își salveze părinții când erau captivi în Statuia Libertății. Doi: era una dintre puținele persoane cu

care nu îi era frică să vorbească. Și trei: aducea mereu gustări.

— Margo! Sunt așa bucuros că ești aici, a spus Tremurici. Ai adus gustări?

Margo a început să zică:

— Da, desigur, dar...

— Grozav! a spus Tremurici, conducând-o în bucătărie. Avem atât de multe de făcut azi! În primul rând, trebuie să organizăm colecția mea de scoici de la cele mai puțin amenințătoare la cele mai amenințătoare și să scăpăm de cele cu margini ascuțite. Chestiile astea chiar încep să mă sperie.

— Tremurici... a încercat Margo să îl întrerupă. Dar Tremurici a între-întrerupt-o.

— După aceea, va fi timpul să gustăm un pui de somn, care implică ori dormitul în cămară, ori o gustare în pat. Încă nu am decis.

— Tremurici, ascultă...

— Și apoi, dacă ne simțim destul de îndrăzneți, putem să ne dăm seama care dintre rățuștele mele noi de cauciuc ar fi cele mai bune dispozitive de plutire în cazul unei inundații în cadă.

Margo l-a apucat pe Tremurici de umeri și a strigat:

— AVEM O PROBLEMĂ!

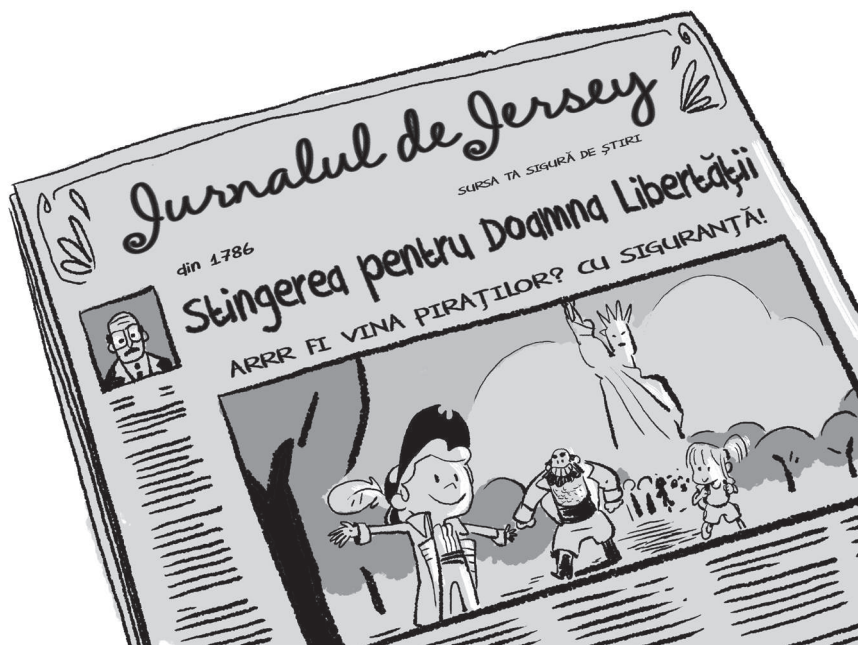
Tremurici s-a cutremurat. Problemele nu erau punctul lui forte. Ba, de fapt, erau. Soluțiile nu erau punctul lui forte.

Margo a scos un ziar din ghiozdanul ei mare și verde. A trântit ziarul pe masă și Tremurici a țipat.

— AH HH! Trebuie să lovim vreo muscă?! Rămâi pe loc. Am o cutie de pizza care poate fi un scut pe cinste.

— Nu, Tremurici, a zis ea, ridicând prima pagină a ziarului. Uite!

Tremurici a fost șocat când a văzut o poză cu el.

Pentru o clipă, a crezut că reprezentațiile lui de cântat și dansat ajunseseră în sfârșit la știri, dar apoi a citit titlul.

Tremurici nu a înțeles de ce asta ar fi fost o problemă. Poza îl arăta salvându-și părinții și pe restul piraților de bucătarul francez malefic, Muștardio. Muștardio îi ținea captivi pe pirați în interiorul statuii și i-a forțat să fabrice hotdogi—până când Tremurici a venit să îi salveze.

Margo i-a explicat:

— După ce am eliberat pirații, a venit poliția să afle ce s-a întâmplat și și-au dat seama că Torța Comorii a dispărut.

— Nu Torța Comorii din nou! a scâncit Tremurici.

Torța Comorii era cea mai valoroasă comoară de pe Cele Șapte Mări, o flacără splendidă și grandioasă făcută în totalitate din aur. Niciun pirat nu a găsit-o vreodată, dar toți pirații o vor—cu excepția lui Tremurici. Fusesse în vârful Statuii Libertății până când Muștardio a furat-o și a ascuns-o undeva. Tremurici s-a înfiorat doar gândindu-se la asta.

— De fiecare dată când vine vorba de chestia aia, ajung să fiu acoperit cu muștar și melci!

— S-a întâmplat o singură dată, l-a corectat Margo.

A răsfoit paginile ziarului și a adăugat:

— Se pare că toată lumea este *foarte* furioasă. Mai ales Primarul Președinte.

— Care primar?! a întrebat Tremurici.

Dar înainte să poată răspunde Margo, pământul de sub ei s-a zgâlțâit brusc și amândoi au căzut pe podea.

— S-a mișcat corabia?! a întrebat Margo.

Tremurici a rămas cu gura căscată.

— *Stăpâna mea a Uscatului!* Încearcă să fugă!

Margo a țâșnit de unde se afla și a fugit la houlou să se uite afară. Spre surprinderea ei, a văzut un șir uriaș de oameni îmbrăcați în costume negre care smuceau sălbatic o frânghie care era legată de prova corabiei.

Tremurici a apucat acvariul lui Albee și l-a ridicat ca să stea față în față-de-pește.

— E sfârșitul lumii! Corăbiilor le-au crescut picioare! a strigat.

Băiatul l-a răsturnat pe Albee într-o punguță de plastic plină cu apă, ca să fie pregătit de drum, în caz că trebuiau să evadeze. Corabia s-a zdruncinat din nou și cu toții au căzut pe punte. De data aceasta, înainte ca ei să se poată ridica, ușa s-a deschis cu forță.

Un șuvoi uriaș de oameni a mărșăluit în bucătărie în șir indian. Fără să spună un cuvânt, i-au ridicat pe Tremurici și pe Margo deasupra capetelor lor.

— AAAAH!! a țipat Tremurici, ținând strâns punga lui Albee.

— Puneți-mă jos! a strigat Margo, răsucindu-se ca un vierme pe un pat cu apă.

Oamenii în costume negre nu i-au ascultat, ci i-au cărat afară pe punte și i-au azvârlit peste bord. În timp ce zburau prin aer, Tremurici s-a văitat:

— AHH! Colți de stâncă!

De fapt, era nisip fin și, când au aterizat pe el, nu a părut așa rău, dar nu a avut un gust prea bun. Tremurici a scuipat o gură sănătoasă de nisip și s-a uitat în sus, îngrozit de ceea ce ar fi putut vedea.

În fața lor stătea o femeie îmbrăcată în pantaloni de un mov aprins și un sacou asortat. Purta